

Az ártértől a főtérig

Vácról sokáig csak annyit tudtam, amit egy ismeróstól hallottam: ez a legdélebbi felvidéki város. Mióta barátaink odaköltöztek, mi is tapasztaltuk, hogy Vác nem pusztán szép történelmi díszlet, hanem valóban élhető, emberléptékű hely.

VICZIÁN ZSÓFIA ÍRÁSA

**A főtér
a gyalogosoké**

A Nyugatiból rendszeresen indulnak a zónázó vonatok: húsz perc, és Vác központjában tesznek ki. Igen, húsz, nem tévedés, annyi, mint metróval a Délitől az Őrs vezér teréig... Az út hajóval kicsit hosszabb, de látványosabb, és a kiépített bicikliúton sem nehéz elkerülni a városig.

Itt vagyunk hát a pályaudvaron: ha jobbra előre indulunk, pár perces sétával eljuthatnánk innen a hazai városi kultúra legszebb évszázadait idéző főtérré. De mi inkább kerülővel megyünk, balra előre, megízlelendő a város más erényeit is – meg aztán az sem baj, ha a gyerekek is kifutják egy kicsit magukat. A kezdésnek választott Duna-parti ártéri tanösvény sincs sokkal messzebb. A cölöpökön rögzített pallósorokat önkéntesek építették a hol mocsaras, hol kis tavakká bővülő, varázslatos ártér felé. Mi madarakat nem láttunk ugyan (azt kívánni nem volt türelmünk), de egy kövön napozó teknőst igen, akit nem zavartak meg döngő lépteink. A palló mellett kétoldalt csodás kuszaságban a legkülönbözőbb növények legkülönbözőbb virágai nyíltak, békák kuruttyoltak, egyszer egy vízisikló háta is megcsillant.

A tanösvényről a belváros felé vesszük az irányt, próbálva elkerülni, hogy a gyerekek a forgalmas bicikliúton bókálsszanak. Laza sétával jutunk csodálatos öreg fák árnyékában a Duna parti korzóra. A gyerekek már szaladhatnak is előre, hogy lássák, ahogy a komp indul. Elég nagy a forgalom, egy jó ideig mi is elbáméskodunk itt a fel- és lehajtó kocsikat nézegetve. Sokan vannak a sétányon, úgy tűnik, ez itt az életforma része.

A természeti javakkal eltelve most már tényleg a főteret célozzuk meg: néhány hangulatos utcasarok, barokk házacska, szobor, és már ott is vagyunk.

A klasszikusan orsó alakú tér (ami valóban felvidéki emlékeinket idézi) csodálatosan megújult az elmúlt években, szép a burkolat, a szökőkút, sok a virág, a házak is rendben vannak.

A váci kiruccanás végén már csak egy súlyos kérdés marad: a tér déli sarkában lévő borozó-csokizóba menjünk-e (ahol az alagsorban bormúzeum, a földszinten hangulatos kis galéria is hívogat), vagy az északi végét lezáró diadalív árnyékában meghúzódó Desszert Szalonba? Végül az utóbbi mellett döntünk: az élmény esztétikailag, gasztronómiailag is lenyűgöző, a sosem látott szépségű sütemények előtt még az autómentes szabad tértől megmámorosodott gyerekek is megilletődve hallgatnak el, és amíg a finomságok el nem tűnnek a gyomrokban, mindenki csak elégedett hűmmögéseket hallat. Már csak ezért is vissza fogunk jönni Vácre. ■